

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Torino — Włochy) — Antonio Accardo i in. przeciwko Comune di Torino

(Sprawa C-227/09) ⁽¹⁾

(Polityka społeczna — Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników — Organizacja czasu pracy — Funkcjonariusze policji miejskiej — Dyrektywa 93/104/WE — Dyrektywa 93/104/WE, zmieniona dyrektywą 2000/34/WE — Dyrektywa 2003/88/WE — Artykuły 5, 17 i 18 — Maksymalny tygodniowy czas pracy — Układy zbiorowe lub porozumienia zawarte przez partnerów społecznych na szczeblu krajowym lub regionalnym — Odstępstwa dotyczące odroczonego tygodniowego odpoczynku i odpoczynku wyrównawczego — Bezpośrednia skuteczność — Zgodna wykładnia)

(2010/C 346/24)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale ordinario di Torino — Włochy

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Antonio Accardo, Viola Acella, Antonio Acuto, Domenico Ambrisi, Paolo Battaglino, Riccardo Bevilacqua, Fabrizio Bolla, Daniela Bottazzi, Roberto Brossa, Luigi Calabro', Roberto Cammardella, Michelangelo Capaldi, Giorgio Castellaro, Davide Cauda, Tatiana Chiampo, Alessia Ciaravino, Alessandro Cicero, Paolo Curtabbi, Paolo Dabbene, Mauro D'Angelo, Giancarlo Destefanis, Mario Di Brita, Bianca Di Capua, Michele Di Chio, Marina Ferrero, Gino Forlani, Giovanni Galvagno, Sonia Genisio, Laura Dora Genovese, Sonia Gili, Maria Gualtieri, Gaetano La Spina, Maurizio Loggia, Giovanni Lucchetta, Sandra Magoga, Manuela Manfredi, Fabrizio Maschio, Sonia Mignone, Daniela Minissale, Domenico Mondello, Veronnica Mossa, Plinio Paduano, Barbaro Pallavidino, Monica Palumbo, Michele Paschetto, Frederica, Peinetti, Nadia Pizzimenti, Gianluca Pozzo, Enrico Pozzato, Gaetano Puccio, Danilo Ranzani, Pergiani Risso, Luisa Rossi, Paola Sabia, Renzo Sangiano, Davide Scagno, Paola Settia, Raffaella Sottoriva, Rossana Trancuccio, Fulvia Varotto, Giampiero Zucca, Fabrizio Lacognata, Guido Mandia, Luigi Rigon, Daniele Sgavetti

Strona pozwana: Comune di Torino

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale ordinario di Torino — Interpretacja art. 5, 17 i 18 dyrektywy Rady 93/104/WE z dnia 23 listopada 1993 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 307, s. 18) — Odstępstwa dotyczące odroczonego tygodniowego odpoczynku i odpoczynku wyrównawczego — Możliwość zastosowania do funkcjonariuszy policji miejskiej

Sentencja

1) Artykuł 17 ust. 3 dyrektywy Rady 93/104/WE z dnia 23 listopada 1993 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu

pracy, zarówno w wersji pierwotnej, jak i zmienionej dyrektywą 2000/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 2000 r., ma samodzielny zakres w stosunku do art. 17 ust. 2, co oznacza, iż niewymienienie jakiegoś zawodu w powyższym ust. 2 nie stoi na przeszkodzie temu, by zawód ten mógł być objęty zakresem odstępstwa przewidzianego w art. 17 ust. 3 dyrektywy 93/104 w obu wskazanych wersjach.

2) W okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym nie można bezpośrednio powoływać się przeciwko jednostkom, takim jak skarżący w powyższej sprawie, na fakultatywne odstępstwa przewidziane w art. 17 dyrektyw 93/104 i 93/104 zmienionej dyrektywą 2000/34, jak również ewentualnie w art. 17 lub/i 18 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy. Przepisy te nie mogą być ponadto interpretowane jako dające możliwość lub zabraniające stosowania układów zbiorowych takich jak w sprawie przed sądem krajowym, ponieważ stosowanie tego rodzaju układów jest kwestią prawa wewnętrznego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 205 z 29.8.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof te Amsterdam — Niderlandy) — Albron Catering BV przeciwko FNV Bondgenoten i Johnowi Roestowi

(Sprawa C-242/09) ⁽¹⁾

(Polityka społeczna — Przejęcia przedsiębiorstw — Dyrektywa 2001/23/WE — Ochrona praw pracowniczych — Grupa spółek, której pracownicy zatrudnieni są przez „spółkę pracodawcę” i na stałe delegowani do „spółki operacyjnej” — Przejęcie spółki operacyjnej)

(2010/C 346/25)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Gerechtshof te Amsterdam (sąd okręgowy w Amsterdamie)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona wnosząca apelację: Albron Catering BV

Druga strona postępowania: FNV Bondgenoten i John Roest

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Gerechtshof te Amsterdam (sąd okręgowy w Amsterdamie) — Wykładnia art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz.U. L 82, s. 16) — Spółka zatrudniająca wszystkich pracowników grupy spółek, która w zależności od potrzeb deleguje ich do spółek operacyjnych w ramach tej grupy — Przeniesienie działalności spółki operacyjnej poza obręb grupy — Kwalifikacja

Sentencja

W wypadku przejścia — w rozumieniu dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejścia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów — przedsiębiorstwa należącego do grupy przez przedsiębiorstwo spoza tej grupy, za „zbywającego” w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) tej dyrektywy można także uznać przedsiębiorstwo należące do grupy, do którego pracownicy byli delegowani na stałe, nie mając jednak zawartej z tym przedsiębiorstwem umowy o pracę, niezależnie od tego, że w ramach tej grupy istnieje przedsiębiorstwo, z którym wzmiankowani pracownicy byli związani taką umową o pracę.

(¹) Dz.U. C 220 z 12.9.2009, str. 21.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Halle — Niemcy) — Günter Fuß przeciwko Stadt Halle

(Sprawa C-243/09) (¹)

(Polityka społeczna — Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników — Dyrektywa 2003/88/WE — Organizacja czasu pracy — Strażacy zatrudnieni w sektorze publicznym — Służba interwencyjna — Artykuł 6 lit. b) i art. 22 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) — Maksymalny tygodniowy czas pracy — Odmowa wykonywania pracy w większym wymiarze — Przymusowe przeniesienie do innej służby — Bezpośrednia skuteczność — Konsekwencje z punktu widzenia sądu krajowego)

(2010/C 346/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Halle

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Günter Fuß

Strona pozwana: Stadt Halle

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Halle — Interpretacja art. 22 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9) — Regulacja krajowa przewidująca, z naruszeniem tej dyrektywy, dla urzędników pracujących w służbie interwencyjnej zawodowej straży pożarnej czas pracy przekraczający czterdzieści osiem godzin w okresie siedmiodniowym — Przymusowe przeniesienie urzędnika, który odmówił pracy w powyższym wymiarze na tak samo zaszerogowane stanowisko w administracji — Pojęcie „krzywda”

Sentencja

Artykuł 6 lit. b) dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie stosowaniu regulacji krajowej, takiej jak analizowana w sprawie przed sądem krajowym, która pozwala pracodawcy z sektora publicznego na dokonanie przymusowego przeniesienia na inne stanowisko pracownika zatrudnionego w charakterze strażaka w służbie interwencyjnej z powodu zażądania przez tego ostatniego, by w służbie tej przestrzegany był maksymalny przeciętny tygodniowy czas pracy przewidziany w przywołanym przepisie. Okoliczność, że pracownik w wyniku przeniesienia nie doznaje żadnej konkretnej krzywdy, poza wynikającą z naruszenia powyższego art. 6 lit. b), nie ma w tym zakresie znaczenia.

(¹) Dz.U. C 233 z 26.9.2009.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle — Belgia) — Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko I.B.

(Sprawa C-306/09) (¹)

(Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Europejski nakaz aresztowania i procedura wydawania osób między państwami członkowskimi — Artykuł 4 — Powody fakultatywnej odmowy wykonania — Artykuł 4 pkt 6 — Nakaz aresztowania wydany w celu wykonania kary — Artykuł 5 — Gwarancje ze strony wydającego nakaz państwa członkowskiego — Artykuł 5 pkt 1 — Skazanie w trybie zaocznym — Artykuł 5 pkt 3 — Nakaz aresztowania wydany do celów ścigania — Wydanie uzależnione od spełnienia warunku, by poszukiwana osoba została odesłana do wykonującego nakaz państwa członkowskiego — Łączne zastosowanie art. 5 pkt 1 i art. 5 pkt 3 — Zgodność)

(2010/C 346/27)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour constitutionnelle

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

I.B.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour Constitutionnelle (Belgia) — Wykładnia art. 4 pkt 6 i art. 5 pkt 3 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz. U. L 190, s. 1), jak również art. 6 ust. 2 traktatu UE — Podstawy fakultatywnego niewykonania europejskiego nakazu aresztowania oraz gwarancje, których udzielić powinno państwo członkowskie wydania tego nakazu — Możliwość uzależnienia przez państwo członkowskie wykonania nakazu wydania osoby zamieszkującej na jego terytorium od spełnienia